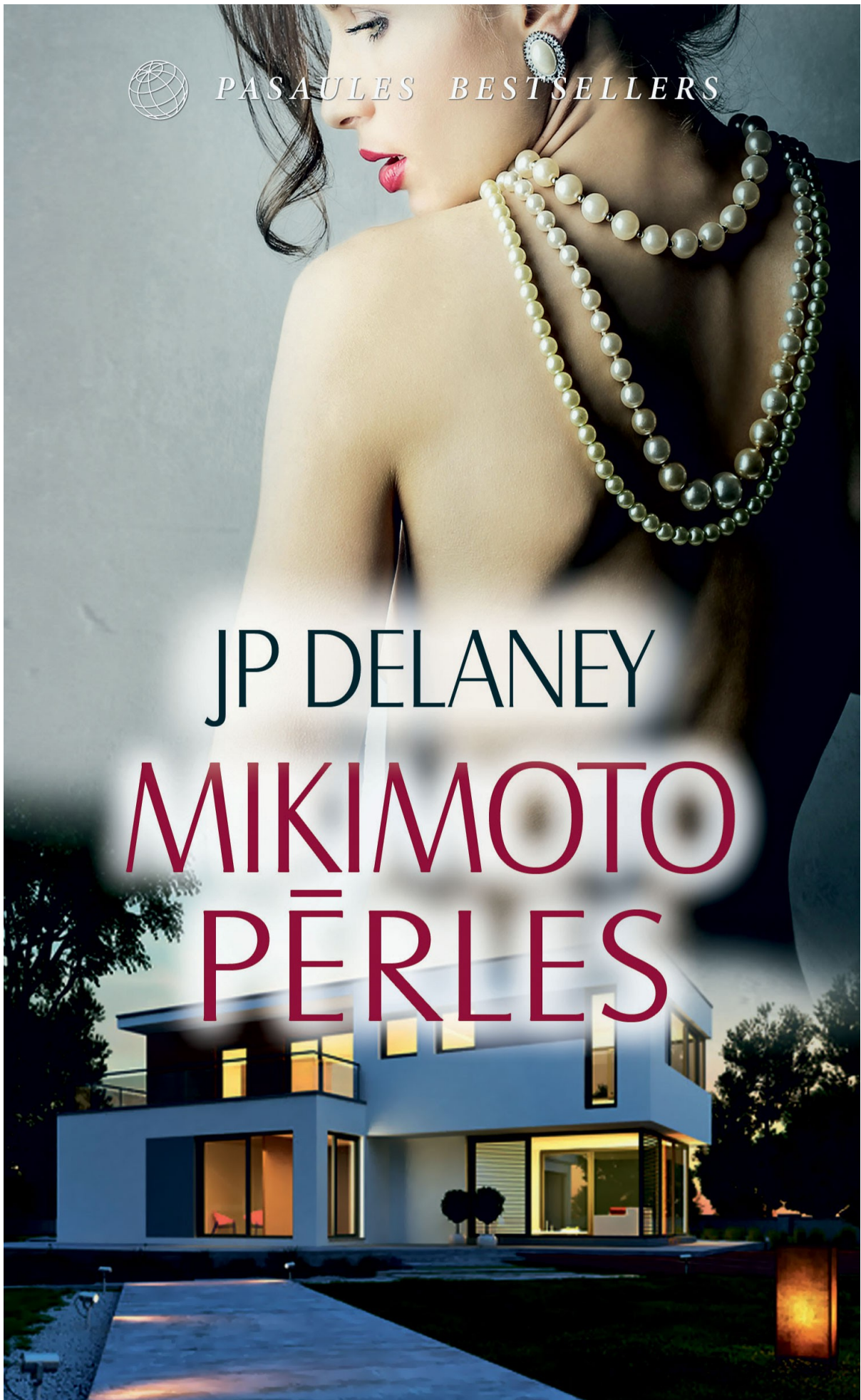

PASAULES BESTSELLERS

JP DELANEY
MIKIMOTO
PĒRLES

JP DELANIJS
MIKIMOTO
PĒRLES

JP DELANEY

The Girl Before

JP DELANIJS
MIKIMOTO
PĒRLES

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-312.4
De 286

Copyright © 2017 by JP Delaney
This translation published by arrangement with Ballantine
Books, an imprint of Random House, a division of
Penguin Random House, LLC

JP Delanija romāna "Mikimoto pērles"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © olly/fotolia.com

ISBN 978-9984-35-848-2

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2017

“Dārkouda kungam, kurš reiz tik ļoti interesējās par romantisku mīlestību un to, kas nu kuram par to sakāms, šobrīd šis temats bija galīgi apnicis. Kāpēc gan tie milnieki mūždien atkārtojās? Vai viņiem pašiem nemetās nelabi, dzirdot savas sarunas?”

ĪVA OTENBERGA “ATRAITNES OPERA”

“Tāpat kā narkomāni, arī sērijveida slepkavas darbojas saskaņā ar scenāriju, aizraujoties ar atkārtojumiem, kas jau robežojas ar apstēstību.”

ROBERTS D. KEPELS UN VILJAMS DŽ. BAIRNSS
“SĒRIJVEIDA SLEPKAVAS”

“Mēs varam teikt, ka pacients neatceras neko no tā, ko viņš ir aizmirsis vai apspiedis, tomēr viņš to izdzīvo. Viņš to projicē nevis kā atmiņas, bet kā rīcību, un atkārti, bez šaubām, nezinādams, ka tā ir atkārtošana.”

ZIGMUNDS FREIDS
“ATCERĒŠANĀS, ATKĀRTOŠANA UN IZSTRĀDĀŠANA”

“Mana aizraušanās ar tēlu vairākkārtīgu atkārtošanos vai fotofilmu gadījumā ar “tišanu” iemieso manu pārlicību, ka mēs savā dzīvē pārāk daudz laika pavadām skatoties, bet neievērojot.”

ENDIJS VORHOLS

1. LŪDZU, UZSKAITIET VISU JUMS PIEDEROŠO, KO UZSKAITĀT PAR BŪTISKU SAVĀ DZĪVĒ.

Toreiz: Emma

Tas ir jauks neliels dzīvoklītis, māklēris saka teju ar patiesu entuziasmu. Tuvu dažādām izklaides vietām. Un tur ir privāta jumta daļa. Tur varētu izveidot sauļošanās terasi, protams, ja vien īpašnieks būs ar mieru.

Jauki, Saimons piekūr, cenzdamies neskatīties man acīs. Es zināju, ka dzīvoklis nav nekāds labais, tiklīdz biju iegājusi iekšā un ieraudzījusi to sešas pēdas garo jumta posmu zem viena loga. Saimons arī to zina, taču negrib neko teikt māklērim, katrā ziņā ne tik drīz, jo tas varētu izklausīties nepieklājīgi. Varbūt pat viņš cer – ja es pietiekoši ilgi klausīšos tā vīrieša mulķīgajā pļāpāšanā, tad, iespējams, sākšu svārstīties. Māklēris ir līdzīgs Saimonam – straujš, drošs, aizrautīgs. Droši vien viņš lasa žurnālu, kurā Saimons strādā. Viņi sāka sarunāties par sportu, vēl pirms mēs uzkāpām augšā pa kāpnēm.

Un te jums būs pienācīga lieluma guļamistaba, aģents saka. Ar plašu...

Tas nederēs, es viņu pārtraucu, apraujot šo izrādi. Mums tas nav piemērots.

Māklēris sarauz uzacis. Jūs nevarat būt pārāk izvēlīgi šajā tirgū, viņš saka. Līdz vakaram tas jau būs paķerts. Šodien to apskata pieci pāri, un tas vēl nemaz nav parādījies mūsu mājaslapā.

Tas nav pietiekoši drošs, es bez aplinkiem nosaku. Vai iesim?

Visiem logiem ir slēgi, viņš saka, turklāt vēl papildu slēdzene durvīs. Bez šaubām, jūs varat pieslēgt signalizāciju, ja tik ļoti raizējaties par drošību. Nedomāju, ka īpašniekam radīsies iebildumi.

Tagad viņš runā man garām, adresējot savas replikas Saimonam. *Tik ļoti raizējaties.* Tikpat labi viņš būtu varējis teikt: *vai tā draudzene nav liela panikas cēlāja?*

Es pagaidīšu ārpusē, strupi nosaku, pagrieždamās uz iēšanu.

Saprazdams, ka pieļāvis kļūdu, mākleris piebilst: ja jums nepatīk šis rajons, varbūt vajadzētu meklēt tālāk uz rietumiem.

Mēs jau esam to darījuši, Saimons atbild. Tas viss pāršniedz mūsu budžetu. Ja neskaita dzīvokļus tējas paciņas lielumā.

Saimons mēģina noslēpt savu vilšanos, taču tas vien, ka viņam tā jādara, sanikno mani vēl vairāk.

Mums ir vienas guļamistabas dzīvoklis Kvīnspārkā, mākleris saka. Mazliet nolaists, bet...

Mēs to apskatījām, Saimons saka. Galu galā nospriedām, ka tas ir mazliet par tuvu rūpnieciskajai teritorijai. Pēc viņa toņa ir skaidri noprotams, ka "mēs" nozīmē "viņa".

Tad vēl ir nupat parādījies trešā stāva dzīvoklītis Kilbērnā...

To arī. Tur bija notekcaurule pie viena loga.

Aģents izskatās samulsis. Kāds varētu pa to ierāpties iekšā, Saimons paskaidro.

Nu, īres sezona tikai tagad ir sākusies. Varbūt, ja jūs mazliet pagaidīsiet...

Mākleris acīmredzot ir nospriedis, ka mēs velti šķiežam

laiku. Viņš arī sāk virzīties uz durvju pusi. Es izeju un nostājos ārpusē, kāpņu laukumīnā, lai viņš nepienāktu man klāt.

Mēs jau esam paziņojuši par izvākšanos no iepriekšējās dzīvesvietas, dzirdu Saimonu sakām. Mums sāk aprūrties variantu. Viņš pieklusina balsi. Paklau, vecīt, mēs tikām ap-laupīti. Pirms piecām nedēļām. Divi vīrieši iebruka iekšā un piedraudēja Emmai ar nazi. Tu redzi, ka viņa ir mazliet ner-voza.

Ak tā, mākleris nosaka. Sasodīts. Ja kāds tā izdarītos ar manu draudzeni, es nezinu, ko iesāktu. Klau, varbūt no tā nekas nesanāks, bet... Viņa balss noklust.

Jā, Saimons jautājoši saka.

Vai kāds no biroja jums ir ieminējies par Folgeitstrītas pirmo numuru?

Nedomāju vis. Vai tas dzīvoklis ir nupat parādījies?

Nē, ne gluži.

Mākleris acīmredzot īsti nezina, vai turpināt runāt par šo jautājumu.

Bet tas ir dabūjams, Saimons neatlaižas.

Principā jā, aģents saka. Un tas ir fantastisks dzīvoklis. Absolūti fantastisks. Pilnīgi cita svara kategorija, salīdzinot ar šo. Taču īpašnieks... Teikt, ka viņš ir "īpatnējs", nozī-mētu nepateikt neko.

Kurā rajonā, Saimons apjautājas.

Hempstedā, aģents atbild. Nu, drīzāk Hendonā. Taču tur tiešām ir klusi.

Emma, Saimons uzsauc.

Es ieeju iekšā. Mēs varētu apskatīties, es saku. Nu jau esam pusceļā.

Mākleris pamāj. Es iegriezīšos birojā, viņš saka, palūko-šos, vai varēšu noskaidrot sīkumus. Patiesībā nu jau būs pa-

gājis kāds laiciņš, kopš esmu kādam to rādījis. Tas nav dzī-
voklis, kas derētu kuram katram. Taču domāju, ka jums tas
varētu būt pašā laikā. Bez jokiem.

TAGAD: DŽEINA

– Tas ir pēdējais. – Māklere, kuras vārds ir Kamilla, bungo ar pirkstiem pa sava “smārtiņa” stūri. – Tāpēc mums patiešām vajadzētu izlemt.

Es nopūšos. Dzīvoklis, kuru mēs nupat esam apskatījušas noplukušā daudzdzīvokļu mājā netālu no Vestendleinas, ir vienīgais, kas man ir pa kabatai. Jau grasījos sev iestāstīt, ka tas ir pieņemams – neņemot vērā atlupušās tapetes, tikko jaušamo ēdiena smaržu, kas plūda no apakšstāva dzīvokļa, šauro guļamistabu un pelējuma plankumus nevēdinātajā vannas istabā –, kad izdzirdēju tuvumā atskanam zvanu – vecmodīgu, ar roku darbināmu zvanu –, un visu dzīvokli momentā piepildīja bērnu saceltā kņada. Piegājusi pie loga, es konstatēju, ka lūkojos uz bērnudārzu. Varēju ieskatīties telpā, kurā notika jaunākās grupiņas mācības; tās logi bija apkarināti ar izgrieztiem papīra zaķiem un zosīm. Mana sirds sažņaudzās.

– Domāju, ka šo laidīsim garām, – man izdevās izspiest.

– Vai tiešām? – Kamilla likās pārsteigta. – Vai bērnudārza dēļ? Agrākie īrnieki teica, ka viņiem esot patikusi bērnu saceltā kņada.

– Tomēr ne tik ļoti, lai viņi izlemtu palikt. – Es aizgriezoz. – Vai iesim?

Tagad Kamilla ietur ilgu, taktisku pauzi, braucot atpakaļ uz biroju. Visbeidzot viņa ierunājas:

– Ja nekas no šodien redzētā jums neiepatikās, varbūt mums nāksies apsvērt budžeta palielināšanu.

– Diemžēl mans budžets ir konstants, – es sausi nosaku, lūkodamās laukā pa logu.

– Tad jums vajadzētu būt mazāk izvēlīgai, – viņa nekautrīgi saka.

– Šajā pēdējā gadījumā... Man ir personiskas dabas apsvērumi, kāpēc nevēlos dzīvot netālu no bērnodārza. Vismaz ne šobrīd.

Redzu, kā Kamillas skatiens pievēršas manam klēpim, kas vēl aizvien ir mazliet ļengans pēc grūtniecības, un viņas acis ieplešas, aptverot saistību.

– Ak tā, – viņa novilka. Kamilla nav tik liela muļķe kā izskatās, un par to jūtos pateicīga. Viņa negrib, lai es to izteiktu skaļi.

Tā vietā viņa, šķiet, ir nonākusi pie kāda lēmuma.

– Paklausieties, ir vēl viens dzīvoklis. Mums ir noteikts to neizrādīt bez īpašnieka atļaujas katrā atsevišķā gadījumā, taču reizi pa reizei mēs to tomēr darām. Dažus cilvēkus tas biedē, taču man personiski tas liekas fantastisks.

– Fantastisks dzīvoklis par to naudu, ko varu atļauties maksāt? Mēs taču nerunājam par kuģa māju, ko?

– Ak kungs, nē taču. Gandrīz vai pretēji. Tā ir moderna ēka Hendonā. Vesela māja – tikai viena guļamistaba, taču liels plašums. Īpašnieks ir arhitekts. Patiesībā viņš ir ļoti slavens. Vai jūs kādreiz pārkat drēbes *Wanderer* veikalā?

– *Wanderer*... – Manā agrākajā dzīvē, kad man bija nauda un kārtīgs, labi apmaksāts darbs, es dažreiz iegriezos *Wanderer* veikalā Bondstrītā – biedējoši minimālistiskā telpā, kur saujiņa neiedomājami dārgu tērpu bija izvietoti uz akmens plāksnēm kā upurētas jaunavas, bet visas pārde-